

Vänsterpress om Mellanöstern – mars 2016

Under de senaste veckorna har utvecklingen i Syrien gett upphov till viss försiktig optimism: Vapenvilan i Syrien har till mångas förvåning hållit någorlunda i tre veckor, det ser ut som att förhandlingar kan komma igång och Moskva har tillkännagivit att man reducerar sin närvaro i landet, osv. Å andra sidan har situationen i Turkiet förvärrats, liksom flyktingsituationen.

Tidigare artikelsamlingar om Mellanöstern under innevarande år (nyaste först): [Vänsterpress om Mellanöstern – slutet av februari 2016](#), [Vänsterpress om Mellanöstern – mitten av februari 2016](#), [Vänsterpress om Mellanöstern – början av februari 2016](#), [Vänsterpress om Mellanöstern – slutet av januari 2016](#), [Vänsterpress om Mellanöstern – mitten av januari 2016](#) och [Vänsterpress om Mellanöstern – januari 2016](#)

Se även (av Aron Lund): [Vägen till Genève: vilka, när och hur under fredssamtalen om Syrien](#), [Vapenvila i Syrien?](#) och [Vapenvilan en prövning för banden mellan Syriens stora islamistgrupper](#).

Martin Fahlgren 19/3 2016

Innehåll

Arbetaren	1
<i>En kvarts miljon barn under belägring i Syrien</i>	<i>1</i>
Arbetarmakt	2
<i>Syriens "kommunist"parti – Assads trogna knähundar</i>	<i>2</i>
Clarté	13
<i>Slutet på början i Syrien?.....</i>	<i>13</i>
Internationalen	14
<i>Turkiet sätter munkavle på det fria ordet</i>	<i>14</i>
<i>Vänsteraktivisten Mostafa Mohie om situationen i Egypten: "Sisi kan inte tysta varenda människa i det här landet"</i>	<i>16</i>
Offensiv	18
<i>Kan det bli fred i Syrien?.....</i>	<i>18</i>
<i>Inspirerande kvinnokamp i Rojava</i>	<i>19</i>
Proletären.....	21
<i>Vapenvilan ett steg mot fred i Syrien</i>	<i>21</i>
<i>"Befrielsen är omöjlig utan kvinnornas deltagande.....</i>	<i>23</i>
Bilaga – Västerbottens-Kuriren.....	25
<i>En revolution i spillror.....</i>	<i>25</i>

Arbetaren

En kvarts miljon barn under belägring i Syrien

Valentina Ieri, IPS

Arbetaren 16/3 2016

Fler än 250 000 syrisk barn lever för närvarande under belägring i krigets Syrien, enligt en rapport från Rädda barnen. Barnen tvingas se andra barn dö på grund av brist på mediciner och läkare samtidigt som de saknar tillräckligt med mat och rent vatten.

De belägrade områdena i Syrien har enligt en rapport från hjälporganisationen Rädda Barnen förvandlats till taklösa fängelser där familjer är infångade omgivna av stridande grupper som hindrar människor från att fly, men också stoppar leveranser av mat, mediciner och bränsle.

Den fruktansvärda situationen beskrivs detaljerat i den nya rapporten "Barndom under belägring", som presenterades av Rädda barnen i New York förra veckan.

Kriget i Syrien har nu gått in på sitt sjätte år och över 250 000 människor har dödats. Närmare 4,6 miljoner syrier har flytt utomlands, medan ytterligare 6,6 miljoner människor befinner sig på flykt inom landet och över 13,5 miljoner människor är i behov av humanitär hjälp.

Sonia Khush, regional chef för Syrien vid Rädda barnen, berättar om att den enda läkaren som finns kvar i staden Madaya egentligen är veterinär, medan tre av de åtta verksamma läkarna i Moadamiyeh egentligen är tandläkare.

Det råder stor brist på läkemedel och saknas vacciner och mediciner för kroniska sjukdomar som hjärtproblem och diabetes. Sonia Khush berättar att befolkningen även drabbas hårt psykologiskt av att tvingas leva med kriget så tätt inpå.

– Barnen är hela tiden rädda för flyganfall, något som drabbar belägrade områden mer än andra platser, säger Sonia Khush.

Den nya rapporten bygger bland annat på intervjuer med fler än 125 föräldrar och barn som lever i åtta olika belägrade områden i Syrien. I rapporten framgår det att många har tvingats att minst halvera sitt intag av mat. Många uppger att de vissa dagar inte kunnat få tag på någon mat alls. Barn dör på grund av brist på mat. En majoritet av föräldrarna berättar att deras barn blivit mer aggressiva, tillbakadragna eller deprimerade.

Situationen har förvärrats. Under förra året hade bara 1 procent av dem som lever i belägrade områden tillgång till fria förnödenheter från FN.

En syrisk hjälparbetare, som bildat en lokal organisation som arbetar för att hjälpa människor i belägrade områden, berättar om hur tusentals familjer försöker överleva.

– Mammor tvingas koka gräs och ge sina barn djurfoder. Många nyfödda dör vid vägspärrar eftersom de inte får de mediciner de behöver. Det är så livet ser ut i belägrade områden, säger hjälparbetaren, som inte vill bli citerad med sitt namn.

Enligt Rädda barnen har antalet människor som lever under belägring i Syrien mer än fördubblats under det senaste året.

– Situationen har förvärrats. Under förra året hade bara 1 procent av dem som lever i belägrade områden tillgång till fria förnödenheter från FN, säger Sonia Khush.

Samtidigt har allt fler människor börjat organisera sig för att förbättra situationen.

– Hela det civila samhället försöker återuppbygga ett trasigt samhälle och män och kvinnor är, trots de dagliga riskerna, fast beslutade om att vara en del av lösningen, säger Sonia Khush.

Den uppfattningen delas av den syrisk hjälparbetaren.

– Det är viktigt för oss att påbörja arbetet med att återuppbygga landet, det ger folk deras värdighet tillbaka, säger hjälparbetaren.

Arbetarmakt

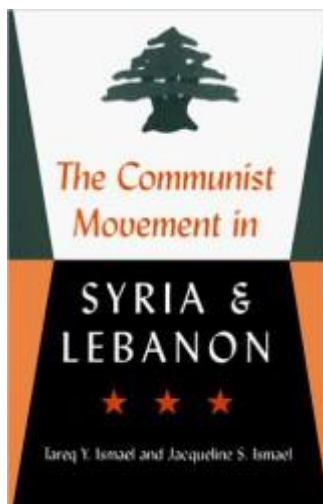
Syriens ”kommunist”parti – Assads trogna knähundar

Jens-Hugo Nyberg

Arbetarmakt 15/3 2016

Det finns ett utbredd stöd inom vänstern för Assaddiktaturen i det syriska inbördeskriget. Det må vara ”kritiskt”, men allt fler, inklusive en del anarkister, har accepterat diktaturen som det enda alternativet till jihadisterna. Vissa har gjort detta motvilligt, andra, främst olika stalinistiska krafter, med det så kallade Kommunistiska partiet (KP) som det främsta exemplet i Sverige, har gjort det från första början. Dessa må hävda att de stödjer Assad kritiskt, och bara som det mindre dåliga alternativet, men då de har stött regimen i alla situationer och gentemot alla alternativ – och exempelvis KP:s tidning *Proletären* vidarebefordrade regimen lögner om än i lite nedtonad form från upprorets första dag – blir den reservationen ganska betydelselös. En bidragande orsak till denna uppbackning av Assad är det stöd som regimen får från det syriska så kallade kommunistpartiet – eller partierna snarare, då det finns två som båda ingår i Assads tama och lojala Nationella front. Detta tjänar som en anledning för huvuddelen av den stalinistiskt färgade vänstern att intala sig att Assadregimen är progressiv, antiimperialistisk och inte så diktatorisk, eller rent av folkvald. För dem som inte är så insatta i de stalinistiska kommunistpartiernas historia, eller som har skolats in i deras lögnaktiga historieskrivning, är det kanske förvånande, men faktum är att det inte alls är ovanligt att ”kommunistpartierna” har stått längst till höger inom arbetarrörelsen och vänstern, och har många gånger spelat en direkt reaktionär roll. [Ett av de tydligaste och mest tragiska exemplen var Irans Moskvatrogna Tudehparti, som stödde Khomeini under revolutionen åren efter 1979, vilket ni kan läsa om här.](#) Efter att ha spelat rollen av duktig idiot och hjälpredda för mullorna massakrerades partiet. I Syrien har ”kommunist”partiet tillåtits sitta kvar i diktaturens knä, men även om utvecklingen för partiet där var mindre dramatisk har de inte spelat en mindre reaktionär roll. De flesta uppgifter om ”kommunist”partiet har hämtats från Tareq och Jacqueline Isaels mycket informativa och läsvärda bok *The Communist Movement in Syria & Lebanon*.

Kommunistpartiet grundas

I oktober 1924 grundades ett kommunistparti för Syrien och Libyen, som dock antog det mer neutralt klingande Libyens folkparti, under det något oroväckande argumentet att tiden ännu inte var inne för att höja kommunismens fana. Det var Mellanösterns första kommunistiska parti vid sidan av Palestinas, som dock nästan enbart var judiskt, med endast ett fåtal arabiska medlemmar. Förutsättningarna för det nya, oerfarna partiet var svåra från början. Detta inte i första hand på grund av den repressiva regimen under det franska mandatet över Syrien och Libanon, även om det givetvis var illa nog, utan än mer då Komintern börjades dirigeras till att bli ett lydigt redskap för det alltmer byråkratiserade Sovjetunionens utrikespolitik.

Även under revolutionens första år var de andra ländernas kommunistpartier givetvis en del i samma revolutionära rörelse som Sovjetryssland, som medlemmar i Kommunistiska internationalen, organiserad som ett världsparti. Skillnaden var dock att internationalen och de olika partierna upprätthöll en egen, revolutionär politik även när bolsjevikregeringen tvingades till kompromisser med imperialistmakter. I början av 1921 slöts exempelvis ett handelsavtal med Storbritannien.

Bolsjevikledningen bedömde det som nödvändigt för att återhämta den förödda ryska ekonomin, och slöt avtalet trots brittiska krav på att Sovjetryssland skulle upphöra med sina revolutionära och antibrittiska aktiviteter. Detta hindrade dock inte kommunisterna i Storbritannien och dess kolonier att fortsätta med sin revolutionära politik, trots upprepade protester från brittiska regeringen. Under Stalin och Bucharin, och än mer med Stalin ensam i toppen, ändrades detta fullständigt. Istället för att upprätthålla en revolutionär politik av motstånd mot ”sin” stat eller kolonialmakt blev kommunistpartierna föga mer än megafoner för Moskvaskas politik, och följde med i alla byråkratiska svängar. När Sovjetunionen slöt icke-angreppspakten med Nazityskland i augusti 1939 exempelvis anpassade Stalin och Molotov sin retorik helt och hållet, och skyllde andra världskrigets utbrott på Storbritannien och Frankrike, och frikände Tyskland.

Kommunistpartierna, som dittills opportunistiskt hade tonat ned propagandan mot de ”demokratiska” kolonialmakter som Stalin ville ha en allians med, främst Storbritannien och Frankrike, beordrades nu att hastigt upphöra med det mesta av den antifascistiska propagandan. Detta låg dock i framtiden för Syriens och Libanons kommunister, men redan från början snedvreds deras politik av bristen på revolutionär ledning från Moskva, och snart började en långtgående opportunistisk gentemot Syriens borgerliga krafter att träda fram.

I maj 1925 bildades Syriens och Libanons Kommunistiska Parti (SLKP), när Libyens folkparti slogs ihop med Spartakusförbundet, som bestod av armeniska kommunister. De var vid denna tid mer radikala än de någonsin skulle bli, med punkter om att stödja den syriska revolutionen, stärka kampen mot imperialismen, kamp för nationell självständighet, demokratiska rättigheter och rättigheter för arbetarklassen samt konfiskering av egendomen för jordägare som inte stödjer revolutionen. Det var ett strikt demokratiskt program, men än så länge förde de en revolutionär kamp. Strax efteråt, i juli 1925, uppstod ett uppror bland druser, som snabbt spred sig till ett massuppror som omfattade en stor del av Syriens fattiga massor. SLKP stödde det utan att tveka, och drabbades hårt av Frankrikes skoningslösa repression, som bland annat innebar att de bombade Damaskus.

Repressionen innebar ett hårt slag mot SLKP, och en stor del av ledningen fängslades, men de lyckades återuppbygga sina styrkor. Partiet blev den ledande kraften i den framväxande arbetarrörelsen. Bland annat ledde de den radikala Tobaksarbetarnas fackförening, och utgjorde de en del av ledningen i en massbojkott av spårvagnar och el, i protest mot de höga priserna. Kampen ledde till seger, och elpriserna sänktes med 40 % och priset på spårvagnsbiljetter med 20 %. Detta ökade kraftigt prestige för fackföreningarna. 7 juli 1931 publicerade partiets centralkommitté ett nytt program. Vid sidan av de omedelbara och demokratiska kraven betonades målet att avskaffa det imperialistiska, kapitalistiska systemet och att skapa socialism. Detta var dock höjdpunkten för partiet. Under inflytande av kommunistpartiernas byråkratisering och Moskvaskas uppvaktning av imperialistmakter att alliera sig med – främst de ”demokratiska” – skulle SLKP snart sjunka ned i kryperiet för den syriska borgarklassen.

Partiet byråkratiseras under Bakdashs opportunistisk

Men först skulle partiledningen byråkratiseras på allvar. Den gamla ledaren Fouad al-Shamali avsattes, och den nya ledaren – enväldshärskaren kanske är ett bättre ord – Khalid Bakdash tillsattes med stöd från Moskva. Han skulle snart visa sig både villig för förmögen att både kväsa intern opposition, skrinlägga alla kongresser i vad som blev 25 år, samt inte minst anamma något av den mest opportunistiska politik som skådats. Där partiet före Bakdash hade fokuserat på arbetarkamp och antiimperialism, fick det nu, med Tareq och Jacqueline Isaels ord, mera formen av en folkfront av progressiva intellektuella mot fascism och rasism.

Efter att Hitlers maktövertagande visade upp den ultravänsteristiska ”tredje periodens” misslyckande, slog Komintern istället in på den djupt opportunistiska folkfrontsperioden. I jakten på en allians med Storbritannien och Frankrike började Stalin stryka dessa ledande

kolonialmakter medhårs, och dirigerade kommunistpartierna till att göra detsamma. Allt skulle nu inriktas på att bekämpa fascismen – men inte med klasskampsmetoder, utan att göra gemensam sak med reformister och rent av ”anitfascistiska” liberaler. Det fanns och finns bara ett sätt att göra detta på – genom att anpassa sig till den liberala politiken och tona ned allt annat, som skulle skrämja iväg liberalerna. I jakt på vad som på sin höjd skulle kunna bli en flyktig allians lades det mesta av klasskampen, för att inte tala om de revolutionära målen, på hyllan på obestämd tid. Kontrasten mot bolsjevikernas politik, både under Kornilov-upproret 1917 och det påföljande inbördeskriget är himmelsskriande. Bolsjevikerna ställdes mot kontrarevolutionära uppror och rörelser, som i flera fall inte stod fascismen efter. De var vid behov fullt beredda till samarbeten, som under Kornilovkuppen – men utan att sänka sin röda fana. Med Lenins ord var deras mobilisering mot Kornilov på samma gång en kamp, en indirekt attack mot den provisoriska regeringen under Kerenskij, och inbördeskriget vanns sannerligen inte genom att tona ned de revolutionära uppgifterna för att locka till sig stöd från icke-revolutionära grupper. Folkfrontspolitiken under Stalin innebar tvärtemot detta att reformister och liberaler, liksom de styrande i de imperialistmakter han för tillfället uppvaktade, ströks medhårs. Inget parti skulle visa detta tydligare än det syriska.

Efter en våg av arbetarkamp i Frankrike som utmynnade i en omfattande och radikal generalstrejk tillträdde sommaren 1936 en folkfrontsregering under högerreformisten Leon Blum från socialistpartiet. Istället för att, som verkliga kommunister skulle ha gjort, ha försökt bygga på den kampen och försöka mobilisera den franska arbetarklassen mot världens näst största kolonialmakt, som brutalt hade slagit ned på varje ansats till kolonial revolt, slöt det franska kommunistpartiet helt upp bakom regeringen. Så också det syriska partiet, vars ledare valde fjäsk för kolonialmakten och fria fantasier framför en marxistisk analys.

Bakdash – som oomstridd ledare var det ofta han som talade för partiet – hävdade att folkfrontsregeringen innebar en seger för det syriska folket mot det imperialistiska angreppet och för det franska mot fascismen, och han manade till maximalt samarbete med Frankrike mot fascismen. Kolonialmakten gjorde vissa eftergifter, men det berodde mera på den radikala kampen som hade brutit ut i januari samma år. Det blev sammanstötningar mellan demonstranter och militär och den koloniala polisen, och en generalstrejk spred sig från Damaskus och paralyserade en stor del av landet, och även Beirut. Ett verkligt revolutionärt parti skulle ha försökt bygga på den kampen för att faktiskt kasta ut kolonialmakten, i samarbete men utan att underordna sig de andra krafterna som också strävade efter detta mål. En sådan linje passade dock inte alls Stalins uppvaktning av Frankrike, så istället fantiserade Bakdash om att kolonialmakten blivit mindre imperialistisk för att den fick en (relativ) vänsterregering. I maj 1937 hävdade han, i strid med varje marxistisk analys, att imperialistiska Frankrike hade blivit det demokratiska Frankrike. Verkligheten ingrep dock mot hans reformistiska drömmar, som inte blev mindre idealistiska för att de får grönt ljus från Kreml. I juli föll det ”demokratiska” Frankrikes folkfrontsregering och en mer högerinriktad tillträdde. SLKP upphörde emellertid inte med sin avsaknad av verklig antiimperialism för så lite, utan fortsatte med sin inställsamma politik. Som för att tillrättavisa deras idealistiska nonsens upplöste Frankrikes högsta representant, Gabriel Puaux, det syriska parlamentet och suspenderade konstitutionen. Så mycket hade imperialismen ersatts av demokrati – vilket hade varit uppenbart på förhand för varje tänkande marxist.

Folkfrontspolitiken hade visat hur långt Stalin hade varit beredd att gå för att ställa sig in hos de imperialistmakter han sökte en allians med. Inte nog med att de rovgiriga kolonialmakterna smickrades som ”demokratiska” – kommunistpartierna i de berörda länderna anammade en långtgående opportunistisk politik, och i kolonierna la de själva den antikoloniala kampen på is. Men när Nazityskland invaderade Sovjetunionen, som då hamnade i en militär allians med västmakterna, gick Stalin ett steg längre. Givetvis kan en revolutionär arbetarstat ta emot militärt stöd från imperialister som hamnar i krig med samma länder, och givetvis kan en militär samordning vara nödvändig. Exempelvis förhandlade den nya bolsjevikregeringen om

militärt stöd från de västallierade mot de hotande tyska styrkorna 1918, till förtvivlan för delar av partiet med Bucharin i spetsen. Principlost blir det dock när man förvirrad världens arbetarklass genom att kalla de rovgiriga imperialistmakter man är i tillfällig allians med för ”fredsölskande”. De som hade förtryckt, plundrat och bombat det syriska folket de senaste 22 åren var de franska kolonialstyrkorna, men från Moskva kom direktiv till det syriska kommunistpartiet att betrakta sina förtryckare som allierade.

Kommunistpartiet knäfaller helt för de inhemska besuttna klasserna

SLKP visade dock hur långt de var beredda att gå in inställsamhet gentemot inte bara kolonialherrarna, utan också den syriska borgarklassen och jordägarna. 1925 hade de åtminstone krävt konfiskering av de jordägare som inte stödde den syriska revolutionen. Under folkfrontpolitikens och Bakdash på samma gång fasta och opportunistiska ledning tonade de istället ned de sociala kraven och kritiken mot andra krafter som de bedömde som patriotiska. Värre skulle det dock bli när Sovjetunionen tvingades inträda i kriget.

1943, samma år som Stalin upplöste Kommunistiska internationalen i ytterligare en politisk eftergift till sina västallierade, visade Bakdash hur långt åt höger en föregiven ”kommunist” kan gå om han bara vill. Den genom byråkratiska manövrar och Kremls stöd oomstridd ledaren för partiet förklarade att de inte hade någon inriktning på ett socialistiskt, kommunistiskt system i Syrien och Libanon, utan försvarade uttryckligen egendomsägares och handlares rätt till privatäggande och vinst. Till jordägarna försäkrade han: vi kräver inte och kommer inte att kräva konfiskering av er egendom, allt vi ber om är snällhet mot bonden och en lättnad av hans elände. Målet, förklarade han vidare på första maj, är inte att införa socialism utan vissa reformer som alla talar om, samt förbättring av arbetarnas och böndernas situation. Han toppade det hela med att räkna en broderlig hand till alla ärliga och lojala nationalister, alldeles oavsett deras klass, rikedom, rang och positioner.

Det finns givetvis ingenting i detta som är socialistiskt, revolutionärt eller ens radikalt. Att kräva vissa demokratiska reformer som alla talar om – observera att våra ”kommunister”, under ett obarmhärtigt kolonialstyre, bara ville gå så långt som till vissa reformer demokratiska reformer som alla talar om – eller en förbättring av arbetarnas och böndernas villkor är inte att gå utöver en modest reformism eller rent av socialliberalism. Och att be jordägarna om att de ska vara snälla mot bönderna är att bete sig som kristna filantroper. Framför allt innebar dock partiets politik och utfästelser en försäkran om lojalt samarbete, eller snarare knäfall inför andra syriska krafter, så länge det var möjligt att betrakta dem som nationalister. Här har vi själva nyckeln till kommande årtiondens underdånighet gentemot Assads familjediktatur.

En absurd parodi på leninismen

Detta kan jämföras med en leninistisk politik, då stalinister påstår sig vara de som följer

Lenins principer – något de dock kan påstå endast genom att ha en förvrängd eller förfälskad historieskrivning om Lenins ställningstaganden. Det är förvisso sant att Lenin under revolutionen 1905 och fram till 1917 förutsatte att revolutionen i Ryssland skulle bli en borgerligt demokratisk revolution. Detta i sig säger dock inte så mycket om hans politik, då det var en enorm skillnad mot Plechanov och de tongivande mensjevikerna. För dessa innebar en borgerlig revolution att borgarklassen skulle leda den. Detta tog Lenin bestämt avstånd ifrån. En borgerlig revolution, förklarade han, innebär att uppgifterna är att röja undan de medeltida och feodala kvarlevorna, med tsarmakten i spetsen. Uppgiften skulle inte i det skedet bestå av att slå in en socialistisk väg – men detta var inte samma sak som att borgarklassen skulle leda den. Tvärtom hade borgarklassen blivit

allt beskedligare ju längre tid som hade gått sedan 1789, och allt mera hotad av arbetarklassen. Redan i Tyskland 1848 hade borgarklassen misslyckats med att ena landet på sina villkor, mycket p.g.a. rädsla för arbetarna, och nöjde sig istället med en neslig kompromiss där de själva inte tog makten över staten – som förövrigt inte enades förrän 1870, och då ingalunda under någon revolutionär bourgeoisie, utan under järnkanslern, Bismarck. I Ryssland 1905 var arbetarrörelsen starkare och radikalare än den hade varit i Tyskland 60 år tidigare, och kapitalisterna hade än större anledning att frukta den. Som Lenin argumenterade skulle den ryska borgarklassen nöja sig med en reformerad, konstitutionell monarki och ett avskaffande av bara delar av den feodala bråten. Faktiskt föredrog de att behålla monarkin som ett skydd mot de allt radikalare arbetarna. Om detta inte hade varit tydligt innan så blev det det på hösten 1905, när arbetarklassen drev revolutionen längre än borgarklassens känsliga magar tålde. Lenin hävdade att endast arbetarna och bönderna, under arbetarnas ledning, kunde genomföra en konsekvent revolution i Ryssland. Han hade verkligen inget förtroende för den ryska bourgeoisien, men desto mer förakt, och insisterade på att det enda sättet att få dem att göra någonting i revolutionens tjänst inte var kompromisser, utan att driva dem framför sig.

Lenin var oklar om hur länge den strikt borgerligt demokratiska revolutionen skulle vara. Ibland antydde han att det var en fråga om att arbetarklassens organisering måste nå en tillräcklig nivå för att börja angripa borgarnas egendom, vilket skulle kunna innebära en ganska kort period – när han skrev om bönderna talade han dock om att den socialistiska revolutionen skulle kräva en större klassdifferentiering av dem, vilket skulle kräva åtminstone åtskilliga år. Samtidigt framhöll han dock att en huvuduppgift för en segerrik rysk revolution var att sprida den till Europa. Där skulle revolutionen endast kunna bli socialistisk, och med segerrika socialistiska revolutioner i Europa, och med deras hjälp skulle även Ryssland kunna slå in på socialismens väg.

Det fanns dock nödvändig förutsättning för att en revolution som leddes av arbetarna skulle hålla sig inom ett borgerligt demokratiskt stadium: att arbetarna skulle kunna förmås att inte på allvar ta striden mot deras närmaste förtryckare, kapitalisterna. Trotskij hade påpekat att detta var orealistiskt, men Lenin hade före 1917 inte egentligen rätt ut den frågan. I stort sett omedelbart efter att han nåddes av beskedet att tsar Nikolaj var störtad drog han dock slutsatsen att det inte fanns några utsikter till att hålla revolutionen inom de borgerligt demokratiska ramarna, annat än genom att kväsa den – en slutsats som hela händelseutvecklingen 1917 på ett slående sätt bekräftade. Många av den borgerliga revolutionens uppgifter återstod i Ryssland, men enda sättet att slutföra dem var att gå framåt, och där skulle revolutionen ofrånkomligen ställas inför åtgärder som direkt slog mot kapitalismen. Behovet av att sprida revolutionen, som han hade framhållit redan 1905, blev för Lenin 1917 en ödesfråga, en helt avgörande förutsättning för socialismens seger.

Lenin hade uppmärksammat revolutionära rörelser i kolonier och halvkolonier, som revolutionen i Persien 1906, men efter 1917 blev hans fokus på dem betydligt större. Givetvis skilde sig uppgifterna i de länder som förtrampades av imperialismen från dem i Ryssland, en imperialistisk stormakt, där ett halvfeodalt system allt mer pressades av en framväxande och i vissa avseenden ganska utvecklad kapitalism, men de hade det gemensamt att en genomgående borgerlig revolution stod på dagordningen. Medan han konsekvent behandlade den ryska borgarklassen med förakt, fanns det större möjligheter till gemensam kamp med borgarklasserna i dessa länder. Som alltid när det gällde enhetsfronter – i Lenins och det tidiga Kominterns mening av ordet – handlade det om gemensam handling, inte om smicker av de tillfälliga koalitionsparterna, eller ens att upphöra kritiken av dem, och inte ett politiskt underordnande. Speciellt inte ett långvarigt.

Kommunistiska internationalens antiimperialistiska enhetsfront

I ”Teser och supplement om nationalitets- och kolonialfrågan”, som antogs på Kominterns andra kongress 1920, förklarades vissa grundläggande koncept som ansågs som självklara. Alla kommunistiska partier måste stödja de revolutionära frihetsrörelserna i dessa länder i handling, men samtidigt framhölls att till grund för Kommunistiska internationalens hela politik i nationella och koloniala frågor måste läggas en sammanslutning av proletärer och arbetande massor i alla nationer och i alla länder till en gemensam revolutionär kamp för bourgeoisiens och godsägarnas störtande. Det var i synnerhet nödvändigt att stödja bonderörelserna i de underutvecklade länderna mot storgodsägarna och alla kvarlevor av feodalismen.

Frågan utvecklades i avsnitten om den antiimperialistiska enhetsfronten, i ”Teser om Orientfrågan”, antagen på Kominterns fjärde kongress 1922. Också där betonades en total avsaknad av förtroende för de förrädiska inhemska besuttna klasserna, och behovet av att sammansluta de arbetande massorna för kamp för sina egna intressen. Att som kommunist vägra i kampen mot de imperialistiska våldsåtgärderna i namn av försvar av de självständiga klassintressena betecknades som den värsta opportunism – men inte mindre skadligt är, framhöll resolutionen, försöken att avhålla sig från kampen för arbetarklassens trängande intressen till förmån för det ”nationella enandet” eller ”borgfreden” med den borgerliga demokratin. Endast en jordrevolution med målet att expropriera storgodsens, framhölls också, kan sätta bonde-massorna i rörelse och utöva ett avgörande inflytande på kampen mot imperialismen. Den socialistiska revolutionen ansågs inte stå överst på dagordningen i alla länder – men överallt betonades behovet av att organisera arbetare och bönder för sina direkta intressen, som den avgörande faktorn i kampen mot imperialismen, utan att anpassa sig till vad de inhemska jordägarna och kapitalisterna kan godta, och utan att överlåta ledningen för kampen för dessa opålitliga, arbetarfientliga element. Inte minst framhölls nödvändigheten att organisera arbetarklassen kring de socialistiska målen. Även om Kommunistiska internationalen inte antog Trotskij's teori om den permanenta revolutionen såg de under de första åren inte framför sig någon utdragen period av att begränsa sig till den borgerliga revolutionen – med Sovjetrysslands hjälp skulle arbetarna i många kolonier och halvkolonier redan då kunna börja organisera sig med sikte på makten. Det är betecknande att Trotskij inte ens fann det nödvändigt att resa frågan om den permanenta revolutionen gentemot internationalens revolutionära politik.

Bakdash principlösa kryperi

I ljus av den verkliga kommunistiska politiken blir vidden av opportunismen hos Syriens och Libanons ”Kommunistiska” Parti uppenbar. Ledaren Bakdash försvarade egendomsägare rätt till vinst, försäkrade jordägare om att deras egendom inte skulle konfiskeras – utan vädjade bara om en mer välvillig behandling av bönderna – förklarade att hans parti bara förespråkade vissa demokratiska reformer ”som alla pratar om” och han sträckte en broderlig hand till alla ärliga nationalister, oavsett klass, rikedom eller rang. Efter valet till det tämligen maktlösa och odemokratiska parlamentet 1943, när de inte ens fick något mandat, befäste SLKP sin opportunism genom att förklara att de hade förtroende för detta parlament. Inte bara gemensam kamp mot specifika mål, utan Bakdash förklarade ett faktiskt förtroende för ett parlament som leddes av de inhemska härskarklasserna. Lenin skulle inte ha kunnat uttrycka annat än förakt för detta totala övergivande av kommunistiska principer.

Den politiska grunden var lagt för partiets snart 50-åriga kryperi för Assads blodiga familjediktatur. Först leddes det dock in i en politisk katastrof. Delningen av Palestina var oerhört impopulär inom arabvärlden. I en av sina många byråkratiska manövrar tyckte dock Stalin att det vore bra att stödja den, och stödja utropandet av Israel. Detta var ett dråpslag mot kommunistpartierna i Mellanöstern. För det syriska partiet, som snällt följde efter och tog ställning för delningen, blev det en katastrof. Dess medlemsantal och stöd störtade, och partihögkvarteret i Damaskus brändes ned. Partiet skulle förvisso åter växa, men de blev aldrig vad de kunde ha blivit utan den katastrofala politiken.

Bakdashs byråkratiska enmansstyre över partiet skulle fortsätta i många år än. 1944 hade SLKP delats i ett parti för Syrien och ett för Libanon. Beslutet skulle ratificeras av en partikongress var det sagt, men av det blev det intet. Faktiskt blev det inte en enda partikongress på 25 år. Det är möjligt att organisera partikongresser även i ett i praktiken odemokratiskt parti – däremot går det inte att ha ett demokratiskt parti utan kongresser.

Nederlaget för Syrien, liksom de andra arabstaterna i kriget mot Israel 1948 var ett dråpslag mot statsmakternas legitimitet. För Syrien, som hade blivit självständigt från Frankrike strax innan, 1946, innebar det att regeringen föll. En rad militärkupper följde, och 1958 ingick Syrien i en union med Egypten. Trots namnet, Förenade Arabrepubliken, anslöt sig inga fler länder, men däremot innebar unionen att Nasser styrde även Syrien med fast, för att inte säga diktatorisk hand. Syrien drog sig ur unionen efter en kupp 1961, och via ytterligare kupper kom Baathpartiet till makten, och 1970 framträdde Hafez al-Assad, far till den nuvarande diktatorn Bashar al-Assad – som den enda ledaren. Efter att ha varit del av en provins i Osmanska riket, sedan en fransk koloni, hade Syrien vid självständigheten en föga utvecklad statsapparat, och den byggdes till stor del upp genom militären – och efter 1970 smiddes den till ett effektivt redskap för att upprätthålla Assads familjediktatur.

Baathpartiet var i flera avseenden radikalt – de genomförde omfattande jordreform, nationaliseringar, gav karriärmöjligheter för fattiga bönder m.m. Dock var de aldrig i någon marxistisk mening socialister, dessutom utvecklades de snabbt till en hård diktatur under en ledande grupp i partiet, och snart helt under Hafez Assad. Det är självklart att det var en plikt för kommunister att stödja Syrien mot eventuella imperialistiska angrepp, liksom flera av reformerna var progressiva, även om de utfördes på ett alltigenom byråkratiskt sätt. Däremot vore det ett brott mot kommunismens grundläggande principer att ge regimen det minsta politiska stöd eller uttrycka något förtroende för den. Det var uppenbart att diktaturen skulle behöva störtas för att upprätta ett styre av och för de arbetande massorna. Syriens kommunistparti gick dock i en helt annan riktning, och fortsatte, under ledning av sina läromästare i Kreml, sina långtgående revideringar av allt vad marxism heter. Bakdash, fortfarande oomstridd ledare för partiet, fortsatte att sprida absurda illusioner om de ledande sociala och politiska krafterna i Syrien. – Vi är inte den enda nationella krafter som kämpar för socialismen, förklarade han, och fortsatte med att påstå att i länder som Algeriet, Egypten, Ghana och Burma hade långtgående ekonomiska och sociala förändringar gjorts, som skulle kunna leda till socialismen. Detta skulle kunna vara vägen för Syrien: en allians av alla progressiva krafter, inklusive den progressiva delen av den nationella borgarklassen som helt utan någon proletär diktatur ledde landet till socialismen. Rollen som återstod för kommunistpartiet i det schemat var inte mycket annat än att verka som en påtryckningsgrupp till stöd för de påstått progressiva krafterna – ett begrepp som dessutom var så vagt att det möjliggjorde vilka svängar som helst, och som snart skulle leda partiet till att inte ens kunna se skillnad mellan progressiva och reaktionära, arbetarfientliga krafter. Detta innehåller inte ett spår av leninism eller marxism, men blev de ”principer” som snart gjorde ”kommunist”partiet till ett simpelt bihang, ett användbart vänsterskynke för en blodig diktatur.

Ett viktigt steg i konsolideringen av Assads familjediktatur var kuppen 1966 som störtade regeringen under general Amin al-Hafez och Baathpartiets gamla ledning under Michel Aflaq och Salah Bitar till förmån för Saleh Jadid och Hafez al-Assad – och där Assad den äldre fyra år senare skulle framträda som oomstridd ledare. Den nya regimen erbjöd en medlem i kommunistpartiet, Samih ‘Attiyah, en plats i regeringen, vilket gjorde partiet ännu mera entusiastiskt till Syriens härskare. På Syriens Kommunistiska Partis tredje kongress 1969 – den första på 25 år, och den första sedan partiets delades upp i en syrisk och en libanesisk del – beslutades det att Syrien hade inträtt i stadiet av att bygga socialismen. Med en sådan analys återstod inte så mycket annat än att vara en entusiastisk hejklack för Assad, kanske med en dekorativ minister, samt att komma med lite ofarlig vänsterkritik ibland, inom ramarna för vad diktaturen kan acceptera och utan att utmana den. Eller snarare: underdånighet i

kombination med lite vag kritik från vänster, som ger diktaturen en användbar vänsterfasad när den så vill.

"Kommunister" som diktaturens trogna hjälpredor

Det syriska kommunistpartiets utveckling efter detta blev den logiska utifrån den grunden. De inträdde i den Nationella fronten, vars funktion har varit föga mer än att ge intrycket av att Assad står i spetsen för en bred koalition och tillåter opposition. Allt sedan dess har de hjälpt "vänster"människor – företrädesvis stalinister av olika slag – att skönmåla Assads hårda och alltmer korrupta diktatur. De har ibland påtalat regimen's "misstag", samtidigt som de har påstått att den är progressiv eller rent av, under diktaturens tidigare år, bygger socialismen. Detta i en hård diktatur, en av världens effektivaste polisstater, där all verklig opposition slagits ner, oppositionella torteras och som byggt på en långtgående personkult av "ledaren". Dessutom har de progressiva reformer som trots allt gjordes för flera årtionden sedan alltmer ointetgjorts genom omfattande privatiseringar under senare år, där de styrande kunnat berika sig rejält på arbetarnas och böndernas bekostnad. Assadregimen är en arbetarfientlig diktatur, och den enda möjliga vägen framåt för Syriens arbetande massor är att störta den – inte att smickra den och hoppas att den går åt rätt håll.

Skönmålningen av Assads blodiga diktatur är en fullständig lögn, oavsett om dem som sprider den bara är skolade till att tro på dem och inte förstår bättre. Trots den dekorativa Nationella fronten så har familjediktaturen inte sedan 1970 tillåtit någon verklig opposition, och de har varit mer än beredda att fängsla, tortera, mörda och terrorbomba alla hot. Oavsett hur mycket exempelvis *Proletären* undgår att se det finns det ett överflöd av vittnesmål från människor som fängslats och torterats för minsta opposition. 1973 splittrades kommunistpartiet, då oppositionen under Riyadh al-Turk uteslöts. Ledningen för det nya partiet hade också skolats in i opportunist gentemot Syriens påstått progressiva krafter, men var betydligt mera kritisk mot Assadregimen och började ställa sig allt tydligare i direkt motsättning till den. Detta innebar att det nya partiet utsattes för hård repression, med fängslanden, tortyr och landsflykt. Samma sak skedde med Kommunistiska aktionspartiet som bildades på 80-talet och vägrade stödja regimen. Bara en lydig "opposition" tillåts, och där har det officiella kommunistpartiet föga att frukta. Det visserligen har de ibland misshagat regimen och fått en smäll på fingrarna, men de har fortsatt att smickra och hylla diktaturen och dess påstådda "revolution". Likt andra sorters knähundar har de tillåtits gläfsa ibland och kritisera regimen's "misstag" i försiktiga ordalag: exempelvis kritiserade de senare års omfattande privatiseringar, som tillåtit de styrande att ytterligare berika sig på arbetarnas och böndernas bekostnad, som ett "misstag".

När Assadvänner talar emot utländsk inblandning i Syrien menar de: bara diktaturen ska få militärt stöd

Assadregimens falska "antiimperialism"

En av Assads "kritiska" hejklacks främsta argument är att Syriens regim är antiimperialistisk. Om man skrapar lite på deras illusioner återstår dock inte mycket av detta. Diktaturen har aldrig tillhört någon av USA:s favoriter, och för KP:s barnsliga version av "antiimperialism" kan detta räcka långt. Assaddynastin har också alltid haft en hård linje gentemot Israel – verbalt. Praktiskt har de gjort mycket lite. Hejklacken brukade hävda som ett för dem viktigt argument att Israel stödde upproret mot Assad. Detta var dock från början nonsens, som så mycket i deras "analys". Israel gillar givetvis inte Assad – men far och son har ändå varit en trygg fiende som har hållit fronten lugn sedan 1973. Ett vanligt slagord mot de trupper som mejade ned demonstranter efter mars 2011 var just uppmaningen att de skulle använda vapnen för att återta Golanhöjderna istället för att skjuta på det syriska folket. Det reaktionära inflytande som regimen utövade i regionen visades med all tydlighet när syriska trupper intervenerade i inbördeskriget i Libanon 1976 – för att stödja de reaktionära kristna maroniterna och hindra att en koalition av vänstergrupper, palestinier vann. Något som diktaturens tama "kommunist"parti ställde sig bakom. Regimens uppvisade sedan sin fullständigt principlösa inställning till imperialismen i USA:s angrepp på Irak 1991 då Assad den äldre ställde sig på imperialismens sida. Det räcker med dessa exempel för att visa att Syrien under Assads styre alltid har varit en reaktionär makt, som inte är antiimperialistisk annat än om diktaturens egen makt hotas. Om Syrien skulle ha utsatts för en verklig imperialistisk invasion skulle landet, även under en reaktionär regim ha kunnat spela en objektivt antiimperialistisk roll, och det skulle ha varit en plikt för kommunister att förespråka nederlag för de imperialistiska trupperna. Hur mycket KP fantiserade om detta så stod det dock aldrig på dagordningen, åtminstone inte efter att motståndet i Afghanistan och Irak tvingat USA att överge alla planer på ytterligare invasioner i Irakstil. Det är bara de syriska arbetarna och fattiga bönderna som skulle kunna bli en verklig antiimperialistisk kraft, och för detta är det nödvändigt att störta Assads korrupta diktatur.

Assads falska försvar av sekularismen

Ett annat påstående från hejklacken som om än kritiskt (enligt egen utsago) ställer sig på Assads sida är att han försvarar sekularismen. Det stämmer att Syrien har varit relativt sekulärt – även om den aldrig har varit så sekulärt som regimens anhängare har gjort gällande. Givetvis måste alla inslag av sekularism försvaras mot det islamistiska hotet, men under inbördeskriget har det blivit allt tydligare att Assad underblåser sekterismen. Det finns inget speciellt överraskande i detta: jihadismen är den idealiska fienden för Assad, vilket tydligt har visats av att den internationella kritiken mot regimen har mildrats avsevärt sedan IS/Daesh steg fram på allvar. De som har stora och naiva illusioner om Assad och som tror att det är ideal som sekularism han försvarar kommer säkerligen att börja skrika om "konspirations-teorier", medan vi som fortfarande är kapabla till materialistiska analyser kan konstatera att den brutala diktaturen är beredd att underblåsa sekterism om det behövs för att upprätthålla det den verkligen försvarar: sin makt och sina privilegier. Diktaturen vilar dessutom alltmer direkt på sekteristisk grund, då den sedan en tid tillbaka är helt beroende av fundamentalistiska shiitiska krafter, som Irans militära stöd inklusive soldater, Hizbollah och shiamiliser. Den anti-sunnitiska sekterismen ger givetvis – återigen oavsett hur mycket Proletären blundar för detta – den sunnitiska sekterismen luft under vingarna. IS/Daesh och al Nusra-fronten skulle aldrig ha kunnat få så stort stöd från sunnigrupper om inte shiafundamentalismen växande styrka och inflytande hade framstått som ett sådant akut hot. En seger för Assad innebär också en seger för islamismen, som inte blir mindre islamistisk och reaktionär för att den är fiende till IS/Daesh och Nusrafronten.

Syriens "kommunist"parti – diktaturens trogna knähundar

Syriens kommunistparti/partier har i över 45 år varit diktaturens små knähundar. Likt vanliga knähundar tillåts de gläfsa ibland med lite kritik från vänster, men de har aldrig utgjort något hot mot regimen. Detta har helt enkelt inte varit deras syfte. I själva verket har de hela tiden

spelat en nyttig roll för diktaturen, genom att tillsammans med resten av en Nationella fronten skapa en illusion av att en verklig opposition tillåts, och att dra in subjektiva socialister till att stödja regimen istället för att organisera sig emot den.

Den politiken grundlades tidigt när partiet, under Stalins ledning, anammade en grovt opportunistisk hållning gentemot Syriens borgerliga krafter, som de uppfattade som patrioter och progressiva. Under åren som följde utvecklade de en helt okritisk hållning till dessa, och helt verklighetsfrånvända och idealistiska illusioner om att de skulle leda landet framåt – rent av till socialismen. I det schemat fanns det helt enkelt inget behov av ett revolutionärt parti som organiserade arbetarklassen för att ta makten. Syriens ”progressiva” krafter skulle ju kunna leda landet mot socialismen, så allt som behövdes var vänliga påtryckningar från vänster. Det var från den utgångspunkten helt naturligt att partiet blev ett bihang till Assads familjediktatur.

Vid en direkt imperialistisk attack hade det givetvis varit en plikt att stödja Syriens försvar, men för kommunister är det nödvändigt att göra detta utan något förtroende för borgerliga och byråkratiska krafter. Även om ett militärt samarbete är möjligt under en imperialistisk invasion förblir de arbetarklassens fiender. Likaså måste man vara för progressiva reformer som nationaliseringar och jordreform – men kommunister måste kämpa för att driva dem längre och framför allt för att mobilisera arbetare och bönder för genomföra dem efter deras intressen, och inte efter härskarnas. Snart var det dock slut på alla progressiva reformer. Istället framträdde en allt effektivare diktatur, byggd på en personkult av härskaren i stor stil, som alltmer har omintetgjort reformerna genom omfattande privatiseringar. Samtidigt har diktaturen blivit alltmer korrupt, där makthavare har kunnat samla på sig absurda rikedomar – med Bashar Assads kusin Rami Makhlouf som främsta exempel – samtidigt som fattigdomen har ökat. Att detta är en reaktionär, arbetarfientlig diktatur som måste störtas borde vara uppenbart för varje verklig socialist. Någon sådan inriktning har dock inte Syriens kommunistparti haft. De har kritiserat vissa aspekter av regimens politik, som att säga att privatiseringarna var ett stort ”misstag” (snarare än en reaktionär diktators reaktionära politik), men har fortsatt att stödja den. Genom detta har de förhindrat framväxten av varje verklig opposition.

Den förmodligen bästa boken om upproret i Syrien

Upproret 2011 visade vidden av kommunistpartiets reaktionära roll

Vidden av detta blev tydligt när protesterna började i mars 2011. Det finns ingen brist på dokumentation, och det är uppenbart att det var en bred och folklig mobilisering under paroller om frihet och demokrati. Rörelsen var också till övervägande del fredlig. Regimens hejklack fortsätter att upprepa lögnerna om att det var oppositionen som drev fram det blodiga inbördeskriget. Det är visserligen absurt att som revolutionär moralisera över saken.

Självklart hade Syriens arbetande massor varje rätt att störta diktaturen med vapen, och alla som likställer oppositionens påstådda våld med regimens ombedes härmed sluta kalla sig marxister. Dock var det inte så det gick till. Visst fanns det demonstranter som från början var beredda att ta till våld, vilket är helt förståeligt – men den helt övervägande delen försökte in i det längsta hålla fast vid fredliga metoder. Assad visade en helt annan beredskap till dödligt våld. Det var diktaturen som drev fram slakten, och som har stått för den allra största delen av dödandet. Om oppositionen förtjänar någon kritik i frågan är det att den var för långsam att ta till vapen, även om detta också var förståeligt under omständigheterna.

Förutom att förneka att det fanns något folkligt uppror och sprida lögnen om att det var utländska agenter som låg bakom det hela, har Assad gjort sitt bästa för att utmåla oppositionen som fundamentalistiskt islamistiskt. Han har även spelat en stor roll i att ge jihadisterna en sådan framträdande plats. Hejaklacken avfärdar detta som en simpel konspirationsteori, men det är i själva verket en helt naturlig politik för en diktatur som är beredd att med alla medel försvara sitt styre. Assad vill inte ha någon demokratisk opposition, han vill mycket hellre kunna framställa sig som det enda alternativet till galna jihadister. Därför gjorde den statliga propagandan sitt yttersta för att utmåla oppositionen som islamister, därför frisläpptes vid upprorets inledning närmare 1500 islamistiska fångar, som sedan kom att spela en viktig roll i de jihadistiska gruppernas framväxt. Det var inte bara islamister som släpptes i den amnestin, men de var uppenbart mycket överrepresenterade. Detta rimmar synnerligen illa med att verkligen mest frukta islamisterna. Däremot var det en strålande idé om planen är att skapa ett jihadistiskt monster

I flera muslimska länder har hård repression, speciellt från regimer som utger sig för att vara progressiva och sekulära, bidragit till framväxten av en reaktionär islamistisk rörelse. I shahens Iran fanns det ett utrymme för opposition inom moskéerna som åtminstone var större än för vänstern, vilket ökade mullornas trovärdighet som motståndskraft. Efter 25 år av shahens tortyrhålor var de fundamentalistiska krafterna betydligt starkare och mer reaktionära än de varit förut. När revolutionen bröt ut visade sig en stor del av vänstern dessutom vara helt värdelös och bidrog genom sitt stöd för Khomeini – som ”antiimperialist”, som den naturliga ledaren för revolutionen i det rådande stadiet etc. – starkt till att han kunde konsolidera sin blodiga islamistiska diktatur. På samma sätt har Syriens ”kommunist”parti varit ett verkningsfullt hinder för en verklig revolutionär rörelse. Människor som revolterar mot den hårda och alltmer korrupta diktaturen sluter sig knappast till en av dess stöttepelare, vilket lämnade fältet öppet för islamistiska, borgerliga och liberala krafter att dominera. När protesterna och upproret bröt ut 2011 spelade de syriska ”kommunisterna” en rakt igenom kontrarevolutionär roll. Hur mycket Assadregimens och dess språkrör – ”kritiska” eller inte – inom både det syriska och utländska ”kommunistiska” organisationer (med KP som det främsta exemplet i Sverige) än förnekade är det helt uppenbart att det var en stor och bred folklig mobilisering, både under de inledande demonstrationerna och i organiseringen av lokala kommittéer. För ett verkligt kommunistiskt parti hade det varit självklart att ställa sig i spetsen för den rörelsen och kämpa för en revolutionär seger i strid med både den korrupta diktaturen och reaktionära islamister. Genom att fortsätta upprepa regimens lögn istället för att göra sitt yttersta för att ställa sig i ledningen för upproret – gav de islamisterna ett ökat inflytande på en silverbricka. Assads förtryck och terrorbombningar av civila, liksom den allt större roll som reaktionära fundamentalistiska shiakrafter som Iran, Hizbollah och mer eller mindre fascistiska shiamiliser har gett jihadisterna rejält med luft under vingarna. De har kunnat framställa sig som alternativet till den blodiga och korrupta diktaturen, till både USA:s och Rysslands bombningar samt som det enda försvaret för sunnimuslimerna mot det allt starkare shiaförtrycket, samtidigt som Assad har fått ett ökat internationellt stöd genom att framställa sig som det enda alternativet till jihadisterna. I detta har ”kommunist”partiet helt och hållet spelat en understödjande och därmed reaktionär och kontrarevolutionär roll. Om den blodiga diktaturen till slut skulle lyckas slå ned oppositionen och befästa sitt styre – även

om Assad eller en eventuell efterträdare knappast kommer att kunna styra om de går emot Iran och Ryssland, utan vilkas massiva hjälp regimen hade varit ett minne blott – kommer ”kommunist”partiets roll i grunden att vara detsamma: små eländiga hjälpredor åt en blodig, korrupt och arbetarfientlig diktatur. Arbetarklassen har ingen som helst nytta av sådana ”kommunister” – de enda som har det är arbetarklassens fiender.

Clarté

Slutet på början i Syrien?

Hans Isaksson

Clarté 18/3 2016

Nu vore det dags att ställa samma fråga till USA:s allierade (i Sverige och Världen), som Madeleine Albright 1996 fick efter det Irakkrig och de sanktioner, som enligt vederhäftiga beräkningar i efterhand krävt 500 000 irakiska barns död: "Var det värt det?" - och som hon besvarade jakande. Sedan dess har samma mer eller mindre villiga USA-allians varit inblandad i ytterligare blodiga krig i Afghanistan 2001, Irak 2003, Libyen 2011 och nu åter sedan 2011 i Irak och Syrien. Anser USA fortfarande att dessa – ännu pågående – krig är värda det?

Kriget i Syrien har ur USA-alliansens – och dess mycket blandade sällskap av lokala klienter - synpunkt haft till ursprungligt syfte att byta ut Assadregimen mot en mera västanpassad. Kriget har dödat mer än 250.000 människor och drivit nästan hälften av landets befolkning på 23 miljoner på flykt sedan starten i mars 2011.

Den 30 september 2015 inledde ryska flygstridskrafter attacker i Syrien. Det skedde sedan IS - ursprungligen en utveckling av Al-Qaida i Irak som samarbetat med andra mer eller mindre terroristiska organisationer i kamp mot den syriska regimen, lagt under sig stora delar av Syrien. Enligt västkällor har Ryssland haft 3-6000 marktrupper på plats för att på marken stötta sin Syriske allierade. Sedan september har omkring 7.000 flyguppdrag genomförts. Ryssland har uppskattningsvis haft 70–80 stridsplan i Syrien och ett tjugotal attackhelikoptrar. IS och dess allierade har lidit omfattande nederlag.

En bräcklig vapenvila har i stort sett hållits sedan 27 februari och leveranser av humanitärt bistånd har återupptagits under de senaste veckorna.

Sedan ett par dagar befinner sig de västliga media i kris, vilka för några månader oroades av Rysslands militära intåg, sedan Ryssland nu annonserat ett tillbakadragande av en stor del av sina styrkor från Syrien. Tryter Rysslands pengar? Vill Putin dumpa Assad? Eller låtsas göra det?

Det spekuleras, oavsett vad Ryssland numera gör, om "Putins svekfullhet". "Ännu en pr-seger för Putin" är det längsta DN kunnat sträcka sig i uppskattning. Men det är barnsligt att låtsas analysera kriget i Mellanöstern i moraliska termer. Humanitet och sanningslidelse spelar mycket liten, eller försumbar roll vad gäller inblandade makters agerande, inklusive Rysslands.

Låt oss hålla oss till provbara fakta:

Sedan Ryssland ingrep har IS avsevärt försvagats.

Den syriska arabiska armén (SAA) är för närvarande på marsch mot Palmyra under ryskt flygskydd.

Den syriska regeringen och oppositionen har tecknat ett avtal om eldupphör, något rebellerna har vägrat att göra i årtal och som redan Kofi Annan föreslagit. Rysslands ingripande kan således förkorta kriget, inte som västanalytiker påstått, förlänga det.

Flyktingströmmen från Syrien saktar tydligen ner, och många flyktingar har börjat återvända hem, vilket tycks vederlägga vissa västanalytikers fantasi att flyktingarna var en medveten rysk strategi för att destabilisera Europa.

IS' huvudsakliga inkomstkälla var oljehandeln med ett i botten välvilligt Turkiet, vilket skett genom stora konvojer, vilka Amerika visste om, men av någon anledning inte ingrep mot. Ryssland bombade dessa konvojer och förlamande ISIS oljehandel.

IS har stadigt förlorat i månader: först materiel och ammunition sedan män och mark.

Stora vinster på marken, förstörelse av fiendens oljeekonomi, och materiel, utökade fredssamtal, flyktingar som återvänder hem, ökade möjlighet att hjälpa humanitärt och ett avtal om eldupphör. Och USA, som ånyo måste ta hänsyn till sin gamle fiende i Öst. Det verkar som Rysslands begränsade krigsinsats hittills "var värd det" – och inte bara för Putin utan för Syriens folk.

Internationalen

Turkiet sätter munkavle på det fria ordet

Emma Lundström

Internationalen 17/3 2016

• Regeringen tog över dagstidning • EU förhandlar med en diktatur

Turkiets största dagstidning, *Zaman*, var till en början vänligt inställd till president Recep Tayyip Erdoğan och Rättvis- och utvecklingspartiet, AKP. Men i och med det växande förtrycket mot oppositionella i landet och i och med nedtystade korruptionsskandaler i Erdoğan's närmaste krets, har tidningen blivit en av presidentens största kritiker. Den 4 mars beslutade en domstol att tidningen skulle styras av en av regeringen godkänd styrelse. Ingen orsak angavs till beslutet men samma dag stormades redaktionen av polis och chefredaktören avsattes. Tårgas och gummikulor användes mot de människor som samlats utanför tidningsredaktionen för att skydda den. På bara några timmar gick Zaman från att vara en oppositionstidning till att bli regimens propagandakanal.

Tidningens engelskspråkiga syster på nätet, Today's Zaman skrev i ett uttalande att det är en mycket mörk tid för pressfriheten i Turkiet just nu: "Intellektuella, affärsfolk, kändisar, medborgarrättsorganisationer, medieorganisationer och journalister tystas genom hot och

utpressning. Vi har gått in i den sista fasen när det gäller trycket på dem som framhårdar i att vara oberoende i sina publikationer.”

De anställda som tvingats bort från Zaman startade en ny tidning bara några dagar efter stormningen. Den har namnet Yarina Bakis vilket betyder ungefär ”se mot morgondagen”.

Den turkiska regeringen insisterar på att den inte på något vis är inblandad i det som skett med Zaman. Premiärminister Ahmet Davutoğlu menar istället att övertagandet av tidningen är en helt och hållet laglig procedur som inte har några politiska kopplingar. Det är som om den turkiska regimen tror att det går att slå blå dunster i ögonen på omvärlden, trots att det är alldeles tydligt att det är Zamans kritik av regeringen som gjort tidningen till en icke önskvärd röst. Framförallt handlar det om Erdoğan's motvilja mot författaren och tidigare imamen Muhammed Fethullah Gülen. Gülen har ett medieimperium med starka kopplingar till Zaman. Han är också en ledande figur i Hizmet-rörelsen som har terrorstämplats av regeringen. De senaste månaderna har flera av hans tv-kanaler och tidningar stängts ned, liksom ett antal andra oberoende tv-kanaler. Erdoğan är orolig för en statskupp ledd av Gülen, som för tillfället lever i exil i USA och har sagt att han inte har några sådana planer.

Enligt människorättsorganisationer som Amnesty International och Human Rights Watch är domstolsbeslutet att Zaman och annan media ska styras av tvångsförvaltare bara ett illa dolt sätt för Erdoğan att utplåna all oppositionell media. Dessa organisationer, liksom grupper som genomför mediegranskning, varnar för att yttrandefriheten just nu är i fritt fall i Turkiet. Alla som motsätter sig Erdoğan får känna på förtrycket. Kritiska krönikörer har fått sparken på order av regeringen, journalister som är vänligt inställda till kurderna hotas och fängslas, oppositionella mediebolag köps upp av Erdoğan's vänner.

Men Erdoğan låter inte fakta komma och störa den bild av verkligheten han själv vill sprida. Mitt i detta pressfrihets-inferno fortsätter han hävda att Turkiets press är en av de friaste i världen trots att landet ligger först på 149:e plats bland de 180 länderna som är med i Reportrar utan gränsers World Press Freedom Index.

När pressfrihet och yttrandefrihet inte längre existerar i ett land är det landet inte längre i närheten av att vara en demokrati. Erdoğan godkänner bara domstolsbeslut som passar honom och avfärdar andra som misshagar honom. För ett par veckor sedan erkände han inte konstitutionsdomstolens beslut att frisläppa Can Dündar, chefredaktör på oppositionella Cumhuriyet, liksom chefredaktören för tidningens Ankara-redaktion, Erdem Gül. Enligt brittiska *Guardian* har de suttit fängslade i väntan på rättegång sedan i november. De båda journalisterna är anklagade för terrorism och spioneri på grund av artiklar som visade på att den AKP-ledda regeringen har skickat vapen till islamistiska grupper i Syrien. Nu har de trots allt släppts i väntan på rättegången. De riskerar livstids fängelse.

Förra måndagen, bara några dagar efter stormningen av Zaman, var det möte i Bryssel mellan ledare inom EU och företrädare för Turkiet. Valde EU att sätta stopp för förhandlingarna så länge Turkiet trampar på pressfriheten och de mänskliga rättigheterna? Nej, självfallet inte. På mötet diskuterades nämligen den ”flyktingöverenskommelse” som EU hoppas på.

Mot en ofantlig summa pengar, ett antal politiska förmåner och troligen ett medlemskap i EU, ska Turkiet hindra flyktingar från att ta sig vidare in i Europa. Att samarbetspartnern har kvävt press- och yttrandefriheten är inget EU vill ta i med tång, överenskommelsen är viktigare än de mänskliga rättigheterna. Istället för att ställa verkliga krav på alla medlemsländer att ta sitt ansvar väljer EU alltså att ingå en pakt med vad som inte längre kan kallas för något annat än en diktatur. En diktatur som inte bara kväver pressfriheten utan också bedriver en våldskampanj mot det kurdiska folket.

Dagen efter EU-mötet övertogs ännu en oberoende nyhetsbyrå av den turkiska regimen.

En slutledning Sverige kan dra av det som sker är att avbryta allt samarbete med Nato. Turkiet är en diktatur. Turkiet är med i Nato. Vi ska inte ha militära samarbeten med diktaturer.

Vänsteraktivisten Mostafa Mohie om situationen i Egypten: "Sisi kan inte tysta varenda människa i det här landet"

Emma Lundström

Internationalen 18/3 2016

Förra veckan rapporterade *Internationalen* om det bistra läget i Egypten. Hur förföljelse och tortyr inte tillhör ovanligheterna för landets oppositionella. Hur ingen längre går säker, inte ens den som har ett italienskt pass. Trots denna rädslans taktik från regimens sida finns det fortfarande många människor i Egypten som vägrar låta sig tystas. Det visar bland annat de protester som har skett vid Amerikanska universitetet i Kairo med krav på sanningen om mordet på den italienske journalisten och forskaren Giulio Regeni.

Journalisten och vänsteraktivisten Mostafa Mohie är en av dessa röster. Han arbetar nu på Mada Masr, en oberoende egyptiska nättidning som grundades i juni 2013 av journalister från tidningen Egypt Independent som stängdes ned i april samma år. Egypt Independent hade i sin tur sprungit ur Al-Masry Al-Youms engelska nätupplaga som stängdes ned eftersom den var mer regimkritisk än sin papperskollega. Alla tre tidningarna har på olika sätt drabbats av att de inte tigit still med sin kritik av regimen, president Abdel Fattah al-Sisi och militärrådet, SCAF.

När jag når Mostafa Mohie är det lite över en månad sedan Giulio Regenis kropp hittades i ett dike i utkanten av Kairo, torterad till döds. Han berättar att han inte kände forskaren och vänsterjournalisten personligen men att de hade många gemensamma vänner.

Eftersom Giulio Regeni forskade om arbetarrörelsen frågar jag Mostafa Mohie hur situationen är för vänsteraktivister i Egypten just nu. Han säger att det politiska läget inte har varit så här dåligt sedan 1990-talet:

– Vänstergrupper har det som alla andra politiska organisationer eller grupper i Egypten nu. Alla är under belägring, även de mest reformistiska politiska krafterna. Det finns inget rörelseutrymme. Tidigare har det funnits ett sådant utrymme, åtminstone inom universiteten och nyhetsbyråerna. Den här totala blockeringen är något helt nytt för mig.

Jag frågar om människor är rädda för att säga vad de tycker och Mostafa Mohie svarar med att förklara det rådande läget ur ett inifrånperspektiv; varför Sisi drar åt tumskruvorna kring oppositionen mer och mer hela tiden.

– Varje dag är värre än den förra för Sisi. Vad jag menar är att Sisi förlorar stöd för varje dag som går. Media har börjat kritisera honom, eller åtminstone statsapparaten, särskilt polisen och rättsväsendet. Nästan alla mediaorganisationer i Egypten är kopplade till andra institutioner. Vissa tidningar är kopplade till Inrikesministeriet, andra till Säkerhetsbyrån, ytterligare andra speglar bara affärsmännens intressen. En granskning av medielandskapet just nu visar att Sisi tappar stöd också inom regimen. Eller åtminstone att det finns en allmän känsla av obekvämheter när det gäller den nuvarande situationen, säger han och förklarar varför:

– Ekonomin håller på att drunkna. Underskottet växer. Dollarn stiger i förhållande till det egyptiska pundet på ett sätt som saknar motstycke i historien. Statsskulden har nått en nivå som vi inte har sett under de senaste decennierna. Det påverkar alla. Allt från vanligt folk som drabbas av de höga priserna på allting, av åtstramningspolitiken, till affärsmän som inte kan driva sin verksamhet. Följden är att allt fler människor tappar tron på Sisi som ”nationens räddare”. Det märks i medierna och även i det faktum att människor börjar gå ut på gatorna igen.

Betyder det att Sisis så kallade ”mur av rädsla” inte fungerar? Inte riktigt. Mostafa Mohie understryker att det som håller på att hända just nu är att Sisi känner sig nervös, även om han har lyckats fånga eller belägra all opposition.

– Han är nervös eftersom han känner på sig det som jag nämnde tidigare, den långsamma kollapsen. Regimens svar är mer förtryck, men mot vem? Den har redan slagit ned oppositionen. Men Sisi kan inte tysta varenda människa i det här landet, säger han och berättar att det under de senaste månaderna har skett protester mot polisvåldet i flera provinser. Bland annat var det omfattande protester i Luxor i norra Egypten i november efter att en man hade mördats medan han satt häktad. Samma månad protesterade folk i Ismailia, en av städerna vid Suezkanalen, mot en liknande händelse. I februari protesterade tusentals människor mot polisvåldet i flera dagar utanför Kairos Säkerhetsstyrelse. Och för några veckor sedan höll Läkarfacket ett stormöte utanför förbundets huvudkontor:

– Tiotusentals läkare protesterade mot polisvåldet. Det skedde efter att två läkare hade förolämpats och gripits på ett offentligt sjukhus av en grupp poliser med låg rang, på grund av att en av dem vägrade förfälska ett utlåtande.

Mostafa Mohie menar att ”muren av rädsla” inte kommer att fungera i längden, att det han precis har berättat är ett tecken på det.

– Sisi kan bygga och upprätthålla sin mur av terror, han har redan skickat många inflytelsrika aktivister i fängelse, försatt alla politiska organisationer under belägring, förbjudit alla människorättsförsvarare att resa utomlands och hotat alla människorättsorganisationer med stängning, men vad ska han göra med de vanliga människorna, med fackföreningarna? Hur ska han kunna hålla tusen och åter tusen arga människor, som inte har någonting att förlora, bakom den här muren, säger han och tillägger:

– Fram till nu har ingen haft möjlighet att bygga på ilskan som växer i samhället. Jag tror att det kommer att förändras.

När det gäller Giulio Regenis död tror Mostafa Mohie inte att vi kommer att få reda på sanningen. Han förväntar sig snarare en uppgörelse mellan den italienska regeringen och den egyptiska:

– Italien har mycket affärer i Egypten och de skulle just skriva på nya kontrakt när mordet upptäcktes och allting stannade upp. Under alla omständigheter tror jag att det är omöjligt för den egyptiska regeringen att erkänna att Giulio mördades genom tortyr utförd av säkerhetsstyrkorna. Det skulle vara som ett självmord för regimen. Jag tror också att Italien har mycket att förhandla om och kompromissa kring i det här fallet. Som jag sade: affärer. Men det kommer inte att stoppa någon från att anklaga de egyptiska myndigheterna för mordet på Giulio, vilken anledning de än hade för att utföra det.

Många av Mostafa Mohies vänner har drabbats av Sisis förtryck på grund av sin politiska aktivism.

– Jag har vänner som sitter i fängelse. Mina vänner har vänner som sitter i fängelse eller har försvunnit, säger han och nämner namn som Mahienour El-Masry, Youssef Shaaban, Alaa Abdel Fatah och Ahmed Domah. Han känner även författaren Ahmed Nagy som nyligen dömdes till två års fängelse. Många av hans vänner tillhör dem som har utreseförbud. De är människorättsförsvarare som utreds i en pågående rättsprocess mot majoriteten av de oberoende människorättsorganisationerna i Egypten.

Vad kan vänsteraktivister utanför Egypten göra för att stötta den egyptiska vänstern, undrar jag. Mostafa Mohie har ett tydligt svar:

– Kampanja mot alla former av samarbeten mellan Sisis regim och andra stater. Han är beroende av dessa samarbeten för att överleva. Han försöker sälja sig själv som den sista chansen till att förhindra ISIS och andra jihadister från att expandera och kapa hela MENA-regionen (Mellanöstern och Nordafrika). Det är istället så att han drar fördelar av att terrorismen existerar. Den legitimerar hans förtryckspolitik. Samtidigt legitimerar regimens brutalitet terrorismen. Med andra ord så bygger jihadister och diktatorer i det här området upp varandra. Vi kan inte besegra en av dem genom att förlita oss på den andra. Vi måste besegra dem båda.

Offensiv

Kan det bli fred i Syrien?

Arne Johansson

Offensiv 16/3 2016

Kan två veckor av partiellt eldupphör i Syrien och nu även ett partiellt ryskt tillbakadragande från Syrien ge de just påbörjade fredssamtalen i Genève en chans att lyckas? Har de senaste två veckornas relativa lugn efter fem år av blodigt krig och ousäglig förödelse kommit för att stanna?

Att fredssamtalen under ledning av FN-medlaren Stefan de Mistura skulle kunna förmå en avgörande del av de Saudi- och Turkiet-sponsrade rebellerna att komma överens med Assad-regimen om att förverkliga hela Genève-konceptet med en gemensam ”övergångsregering”

som inom 18 månader ska enas om en ny grundlag och genomföra fria val, förefaller extremt osannolikt.

Men trots att de Mistura försäkrar att det inte finns någon annan ”Plan B” än återgång till ett ännu värre krig, kan Putins överraskande besked om att huvuddelen av de ryska styrkorna nu ska dras tillbaka väcka vissa förhoppningar om en frysning av konflikten i stil med Minsk-avtalet om konflikten i östra Ukraina.

När USA:s utrikesminister John Kerry i december förklarade att USA inte (längre) eftersträvade en regimförändring, betydde detta att USA öppet accepterade de nya styrkeförhållanden som har etablerats av det ryska flygkriget mot den av Saudiarabien och Turkiet stödda rebellalliansen Jaish al Fatah.

Mycket talar för att Washington i själva verket har välkomnat det ryska ingripandet som ett förtydligande av regionens maktförhållanden gentemot sina egna traditionellt allierade bundsförvanter.

Det sekteristiska kriget i Syrien via ombud mellan alla regionala makter och med tusentals tillresta jihadistiska grupper var inte längre möjligt att kontrollera. Bortsett från att det riskerade att skapa en ny misslyckad stat av Syrien, som skulle ha alla förutsättningar att dra med sig även andra stater i kaoset, har de tio procent av flyktingarna som börjat söka sig till Europa varit tillräckliga för att skaka hela EU.

Även om en syrisk enighet om ett avtal som leder till en ny grundlag och fria val ännu framstår som en utopi kan en vapenvila som baseras på insikten om att ingen kan vinna militärt ändå i praktiken utkristallisera lokalt självstyrda områden inom ramen för en bibehållen, men svag syrisk stat.

Varken USA eller Ryssland tycks heller främmande för att diskutera en slags konfederal lösning. Det är en lösning som inte minst tilltalar de av PYD ledda syriska kurderna i Rojava, till den grad att de enligt nyhetsbyrå Rudaw redan förbereder sig för att gå före genom att ersätta sina tre självstyrande kantoner med ett federalt system i de områden som de redan kontrollerar.

”Vad man kallar det är inte väsentligt. Vi har om och om igen sagt att vi vill se ett decentraliserat Syrien – kalla det administrationer, kalla det federalism – allt är möjligt”, har PYD:s ledare Salih Muslim sagt.

Vilka steg i denna riktning som än tas kommer de att vara extremt bräckliga, hotade såväl utifrån som inifrån och otillräckliga som en bestående lösning. Inte minst kommer frågan om hur de interna gränserna ska dras att vara en ny källa till konflikter.

För en fungerande och frivilligt konfederal och demokratisk lösning krävs ett demokratiskt och socialistiskt maktskifte i hela regionen, även om varje litet steg mot eld upphör kommer att främja arbetares och fattigas självorganisering underifrån.

Inspirerande kvinnokamp i Rojava

Kimmie Taylor

Offensiv 16/3 2016

I början av mars blev jag inbjuden till att besöka det huvudsakliga kurdiska området i Syrien, Rojava, av en organisation vid namn The Foundation for the Free Women of Rojava (stiftelsen för fria kvinnor i Rojava). Jag ordnade omedelbart en insamling till dem bland mina vänner och min familj, och på blott en vecka samlades 20 000 kronor in.

Mäktig demonstration på 8 mars i Rojava.

Min första dag i Rojava var en perfekt introduktion till den kvinnliga kampen – Internationella kvinnodagen. Derbasis gator fylldes med kvinnor – unga, gamla, araber och kurder – som tågade på gatorna med slagord som ”Kvinnor! Liv! Frihet!”. Kvinnornas samhälleliga polisstyrka organiserade demonstrationen. Barnen var iklädda små YPJ-uniformer för att representera deras bröder och systrar som strider på frontlinjen. Tåget avslutades på ett stort fält där tal hölls om kvinnornas revolution, om hur kvinnor kommer med i utvecklingen av sina egna och varandras liv och om egenmakt.

Dagen efter besökte jag stiftelsens sjuk- och hälsovårdscenter i Qamishlo, som bestod av en läkare och fyra andra arbetare som hade blivit upplärda av läkaren om sjukvårdsfrågor i relation till kvinnor, barn och krig. Alla är volontärarbetare. Doktor Ronahi är europé, men har vikt sitt liv åt denna kamp efter att ha spenderat årtal på frontlinjen, där hon försåg de sårade i striderna med sjukvård.

Nu arbetar hon på centret utan lön och lär upp nya kvinnliga arbetare. De vårdar åt omkring trettio kvinnor och barn varje dag fram tills centret stänger klockan 14. Då beger hon sig ut till frontlinjen för att fortsätta arbetet. Detta center är det billigaste stället för kvinnor och barn att träffa en allmänläkare – vissa går från sina byar i timmar för att nå denna plats, den enda som de har råd med.

– Vi tar betalt 13 kronor per besök, men då ingår mediciner om det finns tillgängligt. Andra kliniker och sjukhus tar över 65 kronor i betalt per besök plus medicin som kostar omkring 40 kronor, berättar Ronahi, och fortsätter:

– Vi är under embargo från alla håll. I syd från Daesh, i norr från Turkiet som har stängt gränserna för handel för flera år sedan, och i öst från irakiska Kurdistan. Kurdistans regionala styre i Irak (KRG) har blockerat Rojava ända sedan massakern i Shingal, där de har stängt gränserna för folk och i en ökande grad även för handel. Så nu måste vi improvisera med medicinen, där jag själv får blanda ihop dem.

– Vi har också mycket medicin som ska hit som är i Tyskland, men så länge embargot från KRG råder kan vi inte få hit det. Inget antal av individuell smuggling av små paket kan tillgodose det behov som Rojava har.

Jag fick senare tillfälle att intervjua en grupp kvinnor från YPJ, varav alla är i 20-årsåldern:
 – Vi är ofta i frontlinjerna och strider. För ett år sedan körde jag ett artillerifordon strax bakom fronten när Daesh omringade oss och kastade en typ av brandbomber mot oss. Jag brändes över hela kroppen, och granatsplitter fastnade i kroppen, i mina ben och i ett av ögonen.

– Vi kan förstå att folk flydde härifrån när Daesh först svepte fram, då folk var rädda och behövde fly till trygghet. Men nu skyddar vi alla möjliga människor, bland annat många araber som har flytt Daesh från Raqqa.

Många av dem har även gått med i YPG/YPJ. Den här kampen angår alla, inte bara kurderna.

– YPJ vill inte ha något krig, men vi försvarar kvinnokampen och idén om demokratisk konfederalism. Vi kämpar för att alla människor här ska få ett bättre liv.

Kampen här är väldigt sammankopplad mellan olika grupper och det är viktigt för alla antikapitalister och socialister att stödja deras kamp.

Proletären

Vapenvilan ett steg mot fred i Syrien

Patrik Paulov

Proletären 10/3 2016

I de områden vapenvilan omfattar har våldet minskat kraftigt. Bilden är från de regeringskontrollerade delarna av Damaskus.

Trots dess begränsade omfattning och upprepade överträdelser är vapenvilan i Syrien ett steg framåt mot fred. Men det finns starka krafter som föredrar terror och krig framför politiska förhandlingar.

Vapenvilan i Syrien trädde i kraft 27 februari. När Rysslands Sergej Lavrov och USA:s John Kerry diskuterade resultatet söndag 6 mars konstaterade de samstämmt att den varit en framgång.

Den syriska regeringen har accepterat vapenvilan. Det har också många väpnade grupper i olika delar av landet gjort. Resultatet är en kraftig minskning av våldet vilket i sin tur möjliggjort mer humanitär hjälp till invånare i stridszoner.

Efter samtalet med Kerry framhöll Lavrov att FN-hjälpen ännu inte nått fram till de hårt prövade invånarna Fuah och Kefraya. De två städerna i Idlibprovinsen har under flera års tid belägrats av väpnade extremistrebeller på grund av att invånarna vägrat underkasta sig de nya herrarna.

Vapenvilan är begränsad till de grupper och områden som accepterat dess villkor. Precis som tidigare FN-resolutioner har slagit fast omfattas inte terroriststämplade grupper som Islamiska staten och Jabhat al-Nusra.

Frågan om den sistnämnda gruppen är problematisk. Jabhat al-Nusra är en lika extrem, intolerant och våldsam organisation som Islamiska staten. Men Jabhat al-Nusra utmärker sig genom att gruppen allierat sig med väststödda rebeller. Hur skilja terroristerna från de påstått moderata rebellerna när de krigar sida vid sida och administrerar ”oppositionskontrollerade” områden tillsammans?

Att många väpnade grupper accepterat vapenvilan, trots att de då erkänner att Jabhat al-Nusra och IS ska bekämpas, beror på deras tillbakaträngda läge. Utan den syriska arméns framgångar med hjälp av ryskt flygstöd och trupper från libanesiska Hizbollah hade nämnda grupper och deras utländska uppbackare inte haft något intresse av ett stridsuppehåll.

Med start denna vecka planeras nya FN-ledda samtal i Genève för att hitta en väg till fred i Syrien. Att det är syrierna själva som ska staka ut Syriens framtid, inte utländska makter, är något FN:s Syriensändebud Staffan de Mistura framhåller. När han av tv-kanalen France24 fick frågan om president Bashar al-Assads framtid svarade de Mistura:

”Kan vi inte överlåta åt syrierna att besluta det? Varför ska vi i förväg tala om för syrierna vad de ska säga, så länge syrierna har frihet och möjlighet att säga vad de vill?... Vi säger att det ska vara en syriskledd och syriskägd lösning.”

Syriensändebudets hållning följer de resolutioner som FN:s säkerhetsråd antagit gällande Syriens framtid. Inom den allians av Natoländer och Gulfstater som understött de väpnade grupperna i fem års tid finns dock en djup splittring i synen på vad de ska göra nu.

USA har närmat sig Rysslands syn om att en förhandlingslösning är nödvändig, bland annat för att kunna få bukt med IS terroristkalifat och hindra ett okontrollerbart kaos i regionen. Men bilden är inte entydig. Flera medierapporter talar om att USA håller på att utöka sin militära närvaro i nordöstra Syrien.

Turkiet och Saudiarabien har på pappret accepterat villkoren för vapenvilan men deras agerande visar på något annat.

När Russia Todays reportageteam reste med syriskkurdiska YPG:s styrkor i norra Syrien såg de terroristgruppen Jabhat al-Nusras fäste precis vid gränsen mot Turkiet. YPG vittnade om att sett ett fortsatt flöde av vapen från den turkiska sidan till terrorgruppen. Den turkiska armén har tidigare beskjutit syrisk mark och sagt att de aldrig kommer att låta kurderna inta den syriska gränsstaten Azaz, som kontrolleras av al-Nusra och dess allierade.

Saudiarabien har inte heller avbrutit stödet till ”sina” grupper på syrisk mark. Saudierna riktar på samma gång allt mer krut på en av Assadregeringens främsta allierade, nämligen libanesiska Hizbollah.

Förra veckan beslutade det saudiledda Gulfstaternas samarbetsråd att terroriststämpla Hizbollah. Det kommer garanterat att förvärpa det redan komplicerade politiska läget i Libanon, där Hizbollah är ett av landets största partier. Orsaken till beslutet är att Hizbollah

spelar en viktig roll i att stödja den syriska armén i bekämpandet av saudistödda väpnade grupper.

För Turkiet och Saudiarabien är det tydligt att destabilisering och kaos i Syrien är att föredra framför en politisk process som ska mynna ut i en fredsuppgörelse och demokratiska val. För om det blir verklighet lär dessa staters vänner knappast bli Syriens nya makthavare.

Ett liknande motstånd mot förhandlingar hörs från rebellkontrollerat område i Syrien. I flera västmedier intervjuas aktivister som utmålar vapenvilan som ett svek mot "revolutionen". Är de också rädda för att folket ska få säga sitt i fredstid?

"Befrielsen är omöjlig utan kvinnornas deltagande

Anders Wiklund

Proletären 17/3 2016

YPJ bekämpar terrorgrupperna i norra Syrien, medan Turkiet förser dem med vapen.

– Vi har tagit vår plats och visat att vårt folks befrielse inte är möjlig utan kvinnans deltagande, säger Zilan Rojhelat från den kurdiska organisationen KJAR. Här ger hon sin syn på kriget i Syrien och kampen mot det imperialistiska systemet.

Proletären träffar Zilan Rojhelat efter ett offentligt möte i Karlstad anordnat av Kommunistiska Partiet, RKU och KJAR, Paraplyorganisationen för fria kvinnor i östra Kurdistan. Zilan Rojhelat, ansvarig för KJAR-Europa har tagit sig till Sverige från Tyskland, för detta och andra möten i Skandinavien och efter föredraget ska hon direkt vidare till nästa destination.

– Jag lever som en yrkesrevolutionär, ständigt på resande fot, sover och äter hos kamrater som organiserar möten. Så jag har ingen fast punkt på det viset och har inga egentliga ägodelar mer än kläderna jag har på kroppen.

– Jag levde i den kurdiska diasporan och hade ett vanligt liv som så många andra. Men när situationen förändrades i mitt hemland kände jag att det var min plikt att göra något så jag tog steget fullt ut. Nu arbetar jag heltid för KJAR i Europa.

• **Hur ser KJAR:s arbete ut i Sverige och Europa?**

– Vi arbetar för kurdiska kvinnors frihet och jämställdhet i den kurdiska diasporan. Mot hedersförtrycket, objektifieringen, mot hela den patriarkala synen på kvinnan. Vi vill lyfta och belysa kvinnans viktiga roll i kampen för demokrati och jämlikhet.

– Här är kvinnorna i YPJ [i norra Syrien] ett lysande exempel. De visar att de inte bara är till för ta hand om hushåll, barn och samtidigt vara attraktiv för mannen. I Mellanöstern i synnerhet är synen på kvinnan att hon inte kan utföra vissa traditionella mansroller, som att kämpa i krig. Men vi har tagit vår plats och visat att vårt folks befrielse inte är möjlig utan kvinnans deltagande.

– Det som händer i norra Syrien/västra Kurdistan med YPJ:s framgångar är unikt i Mellanösterns historia och ett exempel för kurdiska kvinnor i Europa som lever under patriarkalt förtryck.

• **Hur ser du på krigets utveckling och orsaker?**

– Kriget handlar i grunden om att rita om Mellanösterns karta för imperialismens intressen. Vi litar inte på stormakterna, det kurdiska folkets historia har visat att vi endast kan lita till vår egen förmåga.

– Ta exemplet Irak. Man använde argumentet att Saddam Hussein förfogade över massförstörelsevapen för att intervensera i Irak. Men om man verkligen ville slå ut Saddam Husseins kemiska stridsmedel, varför agerade inte USA och Nato när han gasade ihjäl över 5000 kurder i Halabja 1988? Det var aldrig USA:s plan att stoppa Saddam från att använda massförstörelsevapen eller att införa demokrati.

– Se på Irak idag, det är i det skicket de vill lämna även Syrien därför litar vi inte på någon utomstående makt. Men vi välkomnar det stöd som är uppriktigt och gynnar kampen för demokrati och jämställdhet i Syrien.

• **Det har implementerats vapenvilor på sina håll i Syrien och det förbereds för fredssamtal. Är inte det ett steg framåt?**

– Vi är för en fredlig lösning av situationen där alla parter i Syrien, utom terrorgrupperna, kan delta i samtal. Just nu är vi exkluderade från samtalen. Alla samtal som exkluderar delar av folken är dömda att misslyckas.

– Det är på grund av Turkiets och Saudiarabiens intressen som PYD [Demokratiska unionspartiet] hålls utanför samtalen och därför erkänner vi inga uppgörelser som kommer därur.

– Syrien är en krutdurk i Mellanöstern där världens stormakter har sina egna intressen. Den som kommer segrande ur det här kriget kommer att ha stort inflytande över regionen för lång tid framöver. IS skapades av Turkiet, Nato och Saudiarabien för att destabilisera regionen och öka sitt inflytande. Men ingen hade räknat med att våra självförsvarsstyrkor skulle uppstå och slå tillbaka så framgångsrikt.

• **I Sverige håller politikerna på att smygansluta oss till Nato. Det skulle betyda att vi skulle hamna i militärallians med Turkiet. Hur ser du på det?**

– Det är självklart dåligt för svenskarna och för oss. Nato skapades för att gynna imperialismens intressen och bekämpa demokratisk utveckling i världen. Nato arbetar inte för demokrati och frihet, se exemplet Irak igen, eller Afghanistan eller Libyen. De som blir medlemmar i Nato blir automatiskt en odemokratisk stat.

• **Konsekvenserna av kriget i Syrien har kommit till Europa i form av stora flyktingvågor under hösten och vintern och den frågan har debatterats flitigt. Vad behöver göras för att integrera dessa människor?**

- Situationen ser likadan ut i hela i Europa, det är inget nytt problem. Problemet började med att ni, de imperialistiska staterna, lade näsan i blöt och förstörde relativt välfungerande stater. Exempelen Afghanistan och Irak återigen.
- Grundproblemet är imperialismen. Så länge de imperialistiska angreppskrigen, vapenförsäljningen till diktaturer och destabiliseringen av länder i Mellanöstern pågår kommer det komma flyktingar, ni har er själva att skylla.
- Sverige skänker 700 miljoner till en odemokratisk stat som Turkiet för att flyktingar inte ska ta sig till Europa, när Turkiet är en av de största orsakerna till flyktingvågen och utför systematiskt våld och terror mot civila kurder i Turkiet. Ge de pengarna till oss istället, som på plats försöker bygga upp en framtid för människorna i västra Kurdistan och Syrien. Det är vi som bekämpar terrorgrupperna, medan Turkiet förser dem med vapen. Vi flyr inte för vi har en organisation och en apparat som reser kampen som alternativ.
- För integration av människor behövs sysselsättning. Men det är inte ens önskvärt för kapitalisterna. De talar ömt om humanism och hjälp till flyktingarna men i själva verket vill man splittra och skapa lågavlönad reservarbetskraft.
- Kapitalisterna tog emot så mycket rättslös, utbildad och desperat arbetskraft de ansåg att de behövde sedan satte de stopp. Nu när behoven är tillgodosedda är Europas gränser stängda. Var är humanismen nu? Så länge Bryssel och Washington dikterar Sveriges ekonomiska politik kommer ni inte kunna integrera flyktingarna.

Bilaga – Västerbottens-Kuriren

En revolution i spillror

Anders Sjögren

Västerbottens-Kuriren, 19/3-2016

[17-19 mars hölls i Umeå en litteraturfestival – *Littfest* som evenemanget kallas – med bl a föredrag om olika slags ämnen. Bland dessa var Syrien, med deltagande av den syriska författaren Samar Yazbek och den libanesiska författaren och professorn (i London) Gilbert Achcar. Följande är en tidningsrapport från en Umeå-dagstidning]

År 2011 tvingades författaren och journalisten Samar Yazbek lämna sitt hemland Syrien. Men hon åkte i hemlighet tillbaka tre gånger och erfarenheterna från de resorna resulterade i reportageboken *Resan in i tomheten*.

Efter den tredje resan skriver hon:

”Landet som syrierna befriat med sitt blod, städerna och byarna i norr, hade ockuperats igen. De var inte längre befriade områden, inte längre Syrien. Våra drömmar om revolutionen hade blivit stulna.”

Det var två och ett halvt år sedan. Nu gästar hon *Littfest* i Umeå och jag frågar hur situationen är i dag.

– Värre, fruktansvärt mycket värre. Allt det jag skildrar i boken, hur de ursprungliga revolutionärerna – alla de aktivister som gick ut på gatorna för att kräva ett värdigt liv och demokrati – var på väg att hamna i korselden mellan al-Assads brutala regim och de islamistiska fundamentalisterna, allt det är nu ett fullbordat faktum. Det är bara spillror kvar av denna tredje kraft.

Naturligtvis hoppas hon att de pågående ”fredsförhandlingarna” – ja, det är hon som sätter ordet inom citationstecken, eftersom den syriska representationen är av noll värde – ska leda till ett slut på striderna. Allt annat innebär en fortsatt humanitär katastrof.

Men hon menar att det som pågår i Syrien inte bara är ett vanvettigt religiöst krig. Det är också ett alla andras krig. Ett internationellt krig via lokala ombud.

– Att IS har backats upp av Saudiarabien och Turkiet, det vet vi. Att al-Assad hålls under armarna av Ryssland och Iran, det vet vi. Och USA:s historia i Arabvärlden, den kan vi. Vad som är på gång nu är väl att USA spelar under täcket med Ryssland och Iran...

Innan jag träffar Samar Yazbek har jag lyssnat på den libanesiske författaren Gilbert Achcars föredrag om den arabiska våren. Det är påtagligt hur nära de två står varandra i analysen om vad som gick snett.

Där Yazbek skriver, inifrån och underifrån, hur de första försöken att på lokal nivå skapa ett fungerande civilt samhälle för alla i Syrien, inklusive kvinnor, krossas av dels Assads bombplan, dels jihadisternas shariadomstolar, där visar Achcar, med det stora perspektivet över hela regionen, hur revolutionen gick över i kontrarevolution.

Och att det vi nu bevittnar är en strid mellan kontrarevolutionärerna. På ena sidan den gamla reaktionära regimen, på andra sidan de reaktionära islamisterna.

Precis det som Yazbeks *Resan in i tomheten* mynnar ut i.

Låter dystert – och är dystert. Det är inte ett krig mellan civilisationer, det är ett krig mellan två typer av barbari.

Men, förklarar Achcar, revolutionära processer tar tid, i det långa loppet kan, förr eller senare, nya demokratirörelser växa fram ur askan. Och Yazkeba är av samma åsikt:

– Jag är övertygad om att det syriska folket kommer att resa sig. Inte i dag, kanske inte morgon, men någon gång. Det mod och den heroism jag upplevde under mina resor talar för det.

I dag beskrivs de i väst mest som flyktingar, som en seg förhandlingsfråga mellan EU och Turkiet. Vad Samar Yazbek begär av EU i den här frågan är en ordentlig planering för hur flyktingarna ska tas emot.

Och de europeiska länder som vägrar att ta emot några flyktingar alls?

– Det är förskräckligt. Jag trodde att minnet av andra världskrigets flyktingar fortfarande var levande i Europa.

I dag bor Samar Yazbeka i Paris. Där har hon varit med och startat en internationell organisation som på olika sätt försöker stötta syriska kvinnor, både de som är kvar i hemlandet och de som bor i flyktingläger.

I *Resa in i tomheten* framgår det att Yazbeka är uppvuxen som alawit, en av de religiösa grupperingarna i Syrien. Jag tvekar en stund, men ställer till sist frågan om vad detta har inneburit för henne. Jag får det svar jag förtjänar.

– Det är en fråga som jag inte svarar på. Jag vill inte vara en del av den Islamiska statens eller de västerländska mediernas favoritbild av Syrien. Jag är syrier. Ingenting annat.